

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. L.**, zastoupeného JUDr. Eugenem Zálišem, advokátem se sídlem Rudolfovská 34, České Budějovice, proti žalovanému: **Celní ředitelství České Budějovice**, se sídlem Kasárenská 6, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2007, č. j. 6731/06-0301-21, ve věci doměření cla a daně z přidané hodnoty, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 7. 2007, č. j. 10 Ca 61/2007 – 19,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 7. 2007, č. j. 10 Ca 61/2007 – 19, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství České Budějovice (dále jen „žalovaný“) ze dne 2. 2. 2007, č. j. 6731/06-0301-21, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Strakonice (dále jen „celní úřad“) ze dne 7. 9. 2006, č. j. 6208/06-0367-021, dodatečný

platební výměr na clo a na daň z přidané hodnoty z dovezeného osobního automobilu BMW X5, č. k. WBAFA51070LH89488, a to tak, že částka dodatečně doměřeného cla byla zvýšena z částky 226 455 Kč na částku 227 054 Kč a částka dodatečně doměřené daně z přidané hodnoty byla zvýšena z částky 49 820 Kč na částku 50 722 Kč.

Krajský soud dospěl mimo jiné k závěru, že námitka stěžovatele, dle níž byl shora uvedený dodatečný platební výměr vydán po uplynutí tříleté lhůty, ve které je možno doměřit celní dluh a daň, není důvodná. Podle článku 221. odst. 4 Nařízení Rady (EHS) ze dne 12. 10. 1992, č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále také „celní kodex“), je možné sdělit dlužníkovi výši dluhu i po uplynutí tříleté lhůty, která je stanovena v odstavci třetím tohoto článku, a to za předpokladu, že celní dluh vznikne v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán trestný. Z dikce tohoto ustanovení nevyplývá, aby osoba byla pravomocně odsouzená za spáchání trestného činu, v důsledku něhož celní dluh vznikl. Rozhodná je skutečnost, zda lze jednání, v důsledku kterého dluh vznikl, kvalifikovat jako trestní a tudíž, zda takové jednání je způsobilé vést k zahájení trestního řízení před soudem. Pro prodloužení promlčecí lhůty není podmínkou, aby se jednalo o trestný čin, podmínkou je, aby celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán trestný, jinými slovy zda se jednalo o jednání, které naplňovalo znaky skutkové podstaty trestného činu. S ohledem na skutečnost, že v dané záležitosti bylo zjištěno, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu (preferenční zacházení na jehož podkladě bylo dotčené zboží podrobeno clu, bylo poskytnuto na základě zfalšované faktury německého dodavatele), došlo také k prolomení tříleté lhůty pro sdělení výše celního dluhu. Po vyhodnocení všech ostatních žalobních námitek, které již nejsou předmětem kasační stížnosti, byla žaloba krajským soudem dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro nedůvodnost zamítnuta.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť má za to, že předmětný rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem a je proto nezákonný. Stěžovatel je přesvědčen, že napadený dodatečný platební výměr byl vydán nesprávně po uplynutí tříleté lhůty, ve které je možno celní dluh a daň doměřit, když pro vydání takového rozhodnutí podle čl. 221 odst. 3 a 4 celního kodexu podmínky splněny nebyly. Závěry krajského soudu jsou nesprávné, v jednotlivých částech nelogické a vzájemně si odporující. Na jedné straně krajský soud dovozuje, že postačí kvalifikovat určité jednání jako trestné, které je způsobilé vést k zahájení trestního řízení před soudem, a na druhé straně je pak řečeno, že se nemusí jednat o trestný čin, ale o čin, který je v době vzniku celního dluhu trestný, tedy naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. Přes tuto nelogičnost stěžovatel dále namítá, že žádná osoba nebyla dosud odsouzena za trestný čin, kterým by celní

dluh vznikl, dokonce ani nebyla podána obžaloba k příslušnému soudu. Rozhodnout o tom, zda se jedná o trestný čin, tedy o jednání, které naplňuje všechny znaky skutkové podstaty konkrétního trestného činu, jsou oprávněny okresní a krajské soudy dle § 16 a násl. trestního řádu. Právo učinit si úsudek v rámci hodnocení předběžné otázky, zda se jedná o přestupek či trestný čin, správnímu orgánu dle § 28 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, za použití § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, nepřísluší. Ten je logicky vázán rozhodnutím příslušného soudu v trestní věci. V závěru svého podání stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Na základě shora uvedených skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že trestní právo není obecně harmonizováno právem Evropského společenství, a proto je otázka výkladu trestního jednání otázkou národních trestněprávních předpisů. Z porovnání s jinými jazykovými verzemi čl. 221 odst. 4 celního kodexu (konkrétně anglickou, francouzskou a německou) vyplývá, že česká verze překladu čl. 221 odst. 4 celního kodexu je nepřesná. Podle jiných jazykových verzí je prolomení lhůty k doměření celního dluhu vázáno na způsobilost jednání, v jehož důsledku vznikl celní dluh, vyvolat zahájení trestního stíhání či zahájení řízení před soudem. Takové znění také odpovídá znění ustanovení § 268 odst. 4 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění od 1. 7. 2002 do 30. 4. 2004 (dále jen „celní zákon“), kde je prolomení lhůty vázáno na jednání, které má znaky trestného činu. Předmětné ustanovení bylo do celního zákona vloženo novelou č. 1/2002 Sb., která byla přijata především z důvodu nutnosti upravit a dopracovat některá ustanovení stávajícího celního zákona a docílit tak plné slučitelnosti s právní úpravou Evropských společenství, zejména s celním kodexem (viz důvodová zpráva k tomuto zákonu). Žalovaný dále s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1 Afs 117/2006 – 64, uvádí, že podmínkou pro použití § 268 odst. 4 celního zákona je, aby šlo o důsledek jednání majícího znaky trestného činu. Celní zákon nezvolil formulaci obvyklou ve správním řízení, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Není tedy nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení; nicméně znaky konkrétního trestného činu musí být naplněny a musí být dána souvislost mezi tímto jednáním a následkem spočívajícím v tom, že clo nebylo vyměřeno tomu, komu ze zákona být vyměřeno mělo. Dle názoru žalovaného se jedná o případ, kdy clo nebylo tomu komu mělo být vyměřeno, vyměřeno ve správné - zákonné výši. Naplnění těchto podmínek je oprávněn posoudit celní orgán, který je nejen správcem cla a příslušných daní, ale který má také, v případě porušení celních a daňových předpisů postavení policejního orgánu, tzn. orgánu činného v trestním řízení (§ 12 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním). Dle žalovaného byly podmínky pro vyměření celního dluhu splněny, a

to i v případě, že by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dle rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 23. 2. 2006, C-201/2004, neměl být správními orgány a krajským soudem aplikován komunitární předpis, ale celní zákon platný v době vzniku celního dluhu. Dle názoru žalovaného je také nerozhodné, že se protiprávního jednání nedopustí přímo deklarant, ale jeho zástupce či jiná osoba zúčastněná na celním řízení, neboť tyto osoby se na základě svého protiprávního jednání stávají společnými a nerozdílnými dlužníky spolu s deklarantem. Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.) nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Po přezkoumání napadeného rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dle spisového materiálu je nesporné, že dne 4. 4. 2003 bylo u Celního úřadu Prachatice podáno ve prospěch stěžovatele v přímém zastoupení písemné celní prohlášení (dále jen „JCD“) za účelem propuštění automobilu BMW X5 3.0 Diesel, č.k. WBAFA51070LH89488 do celního režimu „volný oběh“. Celní úřad v souladu s ustanovením § 106 celního zákona, účinného v době dovozu, deklarované zboží zaevidoval pod č. 103660013-01001-1 a poté propustil do navrhovaného režimu. Celní dluh byl řádně zaplacen dne 14. 4. 2003. Na základě německými celními orgány následně provedené verifikace původu zboží bylo zjištěno, že deklarovanému zboží bylo na základě nesprávného údaje (prohlášení schváleného vývozce o původu zboží na faktuře) neoprávněně přiznáno preferenční zacházení a zboží tak bylo propuštěno neoprávněně bez cla. Německý výrobce údaj o preferenčním původu na fakturu neuvedl. Dne 31. 8. 2005 bylo PČR, útvarům odhalování nelegálních výnosů daňové kriminality SKPV České Budějovice v souvislosti s dovozem výše uvedeného osobního automobilu vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 zákona č. 141/61 Sb., o trestním řízení soudním, v platném znění. Celní úřad Strakonice jako nástupnický úřad mezitím zrušeného Celního úřadu Prachatice zahájil se stěžovatelem řízení o doměření dlužné částky cla, které vyústilo v doměření cla ve výši 226 455 Kč a DPH ve výši 49 820 Kč, vydáním dodatečného platebního výměru ze dne 7. 9. 2006, č. j. 6208/06-0367-021. Z citovaného rozhodnutí Celního úřadu Strakonice vyplývá, že clo

a DPH byly dodatečně vyměřeny podle čl. 220 odst. 1 a čl. 221 odst. 4 celního kodexu, na základě přechodných a závěrečných ustanovení článku II celního zákona, v platném znění za použití § 267 odst. 1, § 56 a § 57 odst. 1 písm. d) celního zákona platného v době vzniku celního dluhu (tj. k 4. 4. 2003), dále pak dle § 42 a § 43 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném v době vzniku celního dluhu, a konečně dle § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění. Žalovaný v rámci odvolacího řízení změnil rozhodnutí celního úřadu v tom smyslu, že zvýšil částku dodatečně doměřeného cla z částky 226 455 Kč na částku 227 054 Kč a částku dodatečně doměřené daně z přidané hodnoty zvýšil z částky 49 820 Kč na částku 50 722 Kč. Stěžovatel jak v žalobě, tak v kasační stížnosti uplatnil námitku týkající se nenaplnění podmínek stanovených v čl. 221 odst. 3 a 4 celního kodexu.

Celní úřad Strakonice aplikoval na celní dluh vzniklý k 4. 4. 2003 pravidla promlčení stanovená v čl. 221 odst. 4 celního kodexu, který stanoví: *„vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odst. 3.“*

Krajský soud vycházel ve svém rozhodnutí z právního názoru, že na věc stěžovatele se vztahuje celní kodex Společenství, tj. závazný akt normativní povahy, který je podle čl. 249 Smlouvy ES jediným druhem právního aktu, u něhož se výslovně předpokládá bezprostřední použitelnost. Jde o akt, který je závazný jak na úrovni Společenství, tak na úrovni jednotlivých členských států, může tedy přímo zavazovat jak členské státy, tak i jejich vnitrostátní subjekty práva bez nutnosti jeho recepce do vnitrostátního práva. Podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu (od 1. 5. 2004) platí, že sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Běh této lhůty se staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu článku 243 po dobu řízení o opravném prostředku. Podle čl. 221 odst. 4 nařízení, vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odstavci 3 (k recepci čl. 221 celního kodexu srovnej rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 13. 3. 2003, C-458/00, zejména body 63 a 64 odůvodnění).

Nejvyšší správní soud však na tomto místě, vědom si obecné právní zásady *iura novit curia*, tj. soud zná právo, platné již od dob římského práva (jakkoli je tato zásada v moderním světě díky přebujelosti právní regulace ještě daleko více efemérní nežli v minulosti), konstatuje, že jak celní orgány, tak krajský soud aplikovaly na celní dluh, vzniklý k 14. 4. 2003 nesprávný právní předpis, neboť ustanovení upravující promlčení celního dluhu je nutno považovat za ustanovení hmotněprávní a nelze je tedy použít na vybrání celního dluhu vzniklého před jeho účinností. Celní dluh může být upraven pouze pravidly o promlčení platnými k datu jeho vzniku,

i kdyby řízení pro vybrání bylo zahájeno po tomto datu. Z uvedeného názoru ostatně vychází ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 12. 7. 2007, č. j. 9 Afs 25/2007 - 95, dostupný na www.nssoud.cz, konstatoval, že ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu. Opačný postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo, který v sobě zahrnuje i zákaz retroaktivity (zpětné účinnosti) právních norem, jenž je jedním z esenciálních znaků právního státu. Vzhledem k tomu, že v předmětném sporu vznikl celní dluh dne 14. 4. 2003, tj. před vstupem České republiky do Evropské unie, tedy před účinností celního kodexu v České republice, měla být ve smyslu výše uvedeného na posuzovanou věc aplikována pravidla o promlčení celního dluhu, platná ke dni vzniku celního dluhu, tj. zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném pro rozhodné období (dále také „celní zákon“), konkrétně § 268 celního zákona (srovnej též rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 23. 2. 2006, C-201/04, *Belgische Staat v. Molenbergnatie NV*, body 31 až 35 odůvodnění).

S účinností od 1. 7. 2002 do 30. 4. 2004, tj. v období rozhodném pro posouzení sporu, byla v celním zákoně samostatně (pro celní řízení) upravena lhůta, jejímž uplynutím zaniklo právo celních orgánů vyměřit celní dluh. Rozhodným v tomto směru bylo ustanovení § 268, ve spojení s ustanovením § 320 téhož zákona. Podle ustanovení § 320 písm. c) celního zákona, účinného v období od 1. 7. 2002 do 30. 4. 2004, platilo, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, platí pro řízení před celními orgány v ostatních věcech obecné předpisy o správě daní a poplatků.

Podle ustanovení § 268 citovaného předpisu, účinného v tomtéž období, platilo, že pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. V odstavci čtvrtém tohoto ustanovení byla obsažena bez jakýchkoli dalších podmínek výjimka, podle níž *ustanovení vymezující lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence uvedené v odstavcích 2 a 3 neplatí v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu*. Citované ustanovení § 268 celního zákona bylo s účinností od 1. 5. 2004, tj. ke dni vstupu České republiky do Evropské unie zrušeno. Z důvodové zprávy k bodu č. 178 zákona č. 187/2004 Sb., o změně celního zákona, pak vyplývá, že toto ustanovení celního zákona bylo zrušeno, neboť předmětná problematika je upravena nařízením Rady EHS č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, s přímou vnitrostátní účinností.

S ohledem na skutečnost, že krajský soud vycházel při přezkoumání předmětu sporu z právního předpisu, který na věc nedopadá, a na aplikaci tohoto právního předpisu postavil svůj závěr ohledně zákonnosti napadeného rozhodnutí

žalovaného, který má pro stěžovatele zcela zásadní důsledky, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Celní zákon byl v období od vzniku celního dluhu, tj. od 14. 4. 2003 až do dne rozhodnutí odvolacího správního orgánu (celního ředitelství), tj. do dne 2. 2. 2007, několikrát novelizován. Tyto novelizace dopadly i na rozhodnou otázku – otázku zániku práva vyměřit celní dluh (daň). Stěžovatel sice nesprávnou aplikaci celního kodexu, ve své kasační stížnosti nenamítal; jeho stížnost se obsahově omezila na to, zda lze v jeho případě po uplynutí tříleté lhůty vyměřit celní dluh i za předpokladu, že dosud nebyl nikdo odsouzen za trestný čin, v jehož důsledku došlo ke vzniku celního dluhu, resp. i v případě, že dosud nebyla podána ani obžaloba k příslušnému trestnímu soudu. Úvahy o aplikaci příslušných celních předpisů a o právních důsledcích plynoucích z toho na věc stěžovatele proto mohou být relevantní pro posouzení stížní námitky stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud se proto důsledně a detailně krajský soud ve svém rozsudku, vzhledem k rozdílnému textu předmětných ustanovení celního zákona a celního kodexu, jakož i rozdílným podmínkám, které oba citované právní předpisy pro vyměření celního dluhu po uplynutí zákonných lhůt stanoví, touto otázkou nezabýval a neuvedl, které konkrétní ustanovení a jakého zákona na věc účinně dopadalo, zda je přípustná retroaktivita nové právní úpravy, zda aplikované ustanovení vyhoví testu ústavnosti, a v tomto kontextu neposuzoval relevantnost žalobních námitek, a to i z hlediska dispoziční zásady, která správní soudnictví ovládá, potom zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Dle názoru zdejšího soudu není totiž možné připustit, aby byla v kontextu podané správní žaloby bez dalšího posuzována zákonnost stěžovatelem napadených správních rozhodnutí podle předpisu, který zcela jednoznačně neměl být na věc aplikován. Ostatně z již výše zmíněné zásady *iura novit curia*, která patří k obecně uznávaným a ústavně nerozporným právním zásadám, jimž poskytují soudy ochranu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6 A 25/2002 – 59, publikovaný pod č. 950/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz), vyplývá, že soud znající právo sám posoudí aplikaci správního právního předpisu, neboť ke správnému rozhodnutí o subjektivním právu je nutná znalost objektivního práva. Tento požadavek pak nabývá na významu, když je objektem posouzení nikoliv statická, ale tak dynamická okolnost, jakou je lhůta, jejímž uplynutím zaniká právo státu požadovat po stěžovateli jakékoliv plnění. Tak tomu bylo právě i v této věci.

V dalším řízení bude nucen krajský soud pečlivě zvážit, zda vůbec může stěžovatel se svoji námitkou, s ohledem na velmi přísnou dispoziční zásadu ve správním soudnictví a vázanost soudu žalobními body, být úspěšný. V důsledku této zásady v řízeních před správními soudy procesní úkony žalobce zásadním způsobem ovlivňují jak zahájení řízení, tak jeho průběh i samotné rozhodnutí, když ne každá aplikace nesprávného právního předpisu vede k nepřezkoumatelnosti

napadeného rozhodnutí a jeho zrušení soudem z úřední povinnosti. Avšak v souzené věci nelze vyloučit ani situaci, kdy argumentace stěžovatele může být i za situace, kdy argumentuje nesprávným právním předpisem, důvodná. V této souvislosti považuje kasační soud vzhledem k celními předpisy stanovené výjimce promlčecích lhůt za vhodné uvést, že ve většině kontinentálních právních řádů podléhá právo státu zahájit trestní řízení určitým lhůtám. Po uplynutí takových lhůt je dotčené právo na základě příslušných právních předpisů promlčeno. Lhůty jsou stanoveny podle závažnosti trestného činu. Mezi jednotlivými členskými státy Evropské Unie však existují podstatné rozdíly v délce promlčecích lhůt, pokud jde o trestné činy, jež si jsou v zásadě podobné. Vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu proto přísluší, aby určil podmínky umožňující osobám zodpovědným za zaplacení cla napadnout použití výjimky, pokud jde o promlčení úkonu směřujícího k výběru nezaplaceného cla.

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s., za použití § 109 odst. 3 s. ř. s., zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu